

MeitatsətstieM

Judith Vizcarra

**Les Bernardes Photo
i les Exposicions Itinerants
de la Diputació de Girona**

«Meitats» és una exposició fruit d'un acord de col·laboració entre la Diputació i la Casa de Cultura Les Bernardes de Salt. S'integra dins el projecte Exposicions Itinerants de la Diputació de Girona i té per objectiu fer arribar als ajuntaments, les associacions i les entitats de les comarques gironines algunes mostres de fotografia que s'han pogut veure a la sala Les Bernardes Photo d'aquest centre cultural.

Meitatsstatiem
Judith Vizcarra

«Meitats»

SELECCIÓ – HERÈNCIA GENÈTICA – DEGENERACIÓ I CONSCIÈNCIA

El pas del temps, les emocions i l'herència genètica són les tres variables mitjançant les quals es construeix «Meitats». L'autora, la fotògrafa Judith Vizcarra, retratista de professió, ha centrat el seu treball en una profunda reflexió sobre el rostre. Ho ha fet presentant-lo descompost en dues meitats que es complementen gràcies a una vinculació genètica que interpel·la l'espectador de forma impactant i el convida a reflexionar.

«El rostre és el primer que inevitablement llegim en el moment en què visualitzem el conjunt d'una persona.

La motivació que em mou com a retratista d'ofici és el misteri de la selecció que intuïtivament fem cada un de nosaltres. Quins mecanismes intuïtius fem servir per fer aquesta selecció tan personal, íntima i irracional?

Possiblement, si seleccionem les cares i ens centrem en valors superficials de la bellesa d'un rostre o de la lectura més o menys agradable que en fem, ens posarem d'acord respecte als estereotips de bellesa i joventut com a definició de la bellesa contemporània.

Però aquest no és l'aspecte que em motiva a desenvolupar aquesta idea de projecte.

El pas del temps, les emocions i l'herència genètica, evidentment, deixen en els nostres rostres una empremta valuosíssima per enriquir-nos d'informació i així anar a la recerca d'aquest misteri.

La primera reflexió es dirigeix a l'impacte visual d'un rostre estrany.

Existeixen preguntes fonamentals en la lectura dels rostres desconeguts:

Què és el que observem a simple vista?

Què ens atrau?

Què ens causa rebuig?

Per què alguns rostres ens deixen indiferents?

Per què hi ha persones que simplement no veiem?

Hi influeix el sexe o el gènere?

Pot ser causat per les diferents èpoques vitals que vivim?

I quin paper hi tenen els nostres inevitables processos hormonals?

No podem oblidar que aquesta percepció és diferent en cada un de nosaltres.

Quin ordre misteriós segueix el nostre imaginari per arribar a conclusions?

La segona reflexió correspon a quan es tracta de persones del nostre entorn familiar.

Si parem atenció, quan existeix un vincle (una herència genètica), tots els interrogants ja no tenen el mateix significat i intenció.

La coneixença, el vincle i el nostre judici superficial no tenen cap consistència, intuïtiva i racional, perquè inevitablement es relacionen amb les emocions, amb les característiques aspectives d'aquells éssers, els fills, que possiblement voldrem que compleixin tot allò que els progenitors no hem conquerit.

La tercera reflexió vol arribar a la consciència poc desenvolupada de la nostra societat, la que eludeix i esquiva el pas del temps, l'envelliment, la inevitable degeneració del nostre cos.

Les societats del present es giren d'esquena davant l'envelliment com un procés de maduresa, ja que com a éssers mortals ningú ens ensenya a envellir i a valorar aquest procés de la vida, com a part de la nostra evolució i transformació cap a un altre estat, la mort.

La sobrevaloració de la joventut, de la bellesa física com un estat efímer tal com ens marca la mateixa naturalesa, la vivim com un drama silenciós, el més dur del nostre procés com a persones.

Finalment, i com a quarta reflexió, l'exercici que us proposo exigeix de nosaltres aprendre a mirar en silenci, perquè sens dubte cada rostre ens vol explicar alguna cosa.

Enfrontar-nos a un rostre, a una persona, exigeix comprensió, empatia, saber escoltar, compartir un temps possiblement fora de la comoditat d'un ordinador en una habitació. Malgrat la facilitat per comunicar-se, som testimonis i protagonistes d'una era de soledat i d'individualització progressiva de les persones.

Aprendre a mirar-nos, observant el to de la pell, les empremtes a través de les arrugues i sobretot els ulls. Els ulls, quan ens parlen i quan ens parlen callant. La seva brillantor o buidor, l'alegria aparent i l'autèntica, el moviment a vegades imperfectible del conjunt de múscles del rostre, que ens donen el caràcter. Tot això forma l'expressivitat genuïna de cada persona.

Enfrontar-nos a un rostre és redescobrir vivències i percepcions que també són nostres, tenir la sort que per circumstàncies de la vida ens hem trobat l'ésser humà que tenim davant, per fondre'ns amb tot el que té de positiu o per apartar-nos-en definitivament. Però mai fugint de l'encontre, del repte d'assumir tota la lectura de la seva imatge, del seu rostre, que és l'ànima de cada un de nosaltres.

"Meitats" vol ser un exercici dur de visualització per arribar a perdonar-nos mútuament, tant a través de la nostàlgia del que hauríem volgut ser, com amb la percepció ingènua de pensar que la joventut és per sempre.

La construcció d'un mateix és un procés individual que exigeix constància i determinació, però sense oblidar en absolut els nostres orígens. D'on venim? Com som? I, sobretot, què volem ser?

Aprendre a comprendre el llenguatge silenciós i la informació que ens arriba a través del rostre que tenim davant.

Aquest gest serà determinat en la nostra evolució i així prendrem consciència del sentit de la nostra presència en el món.»

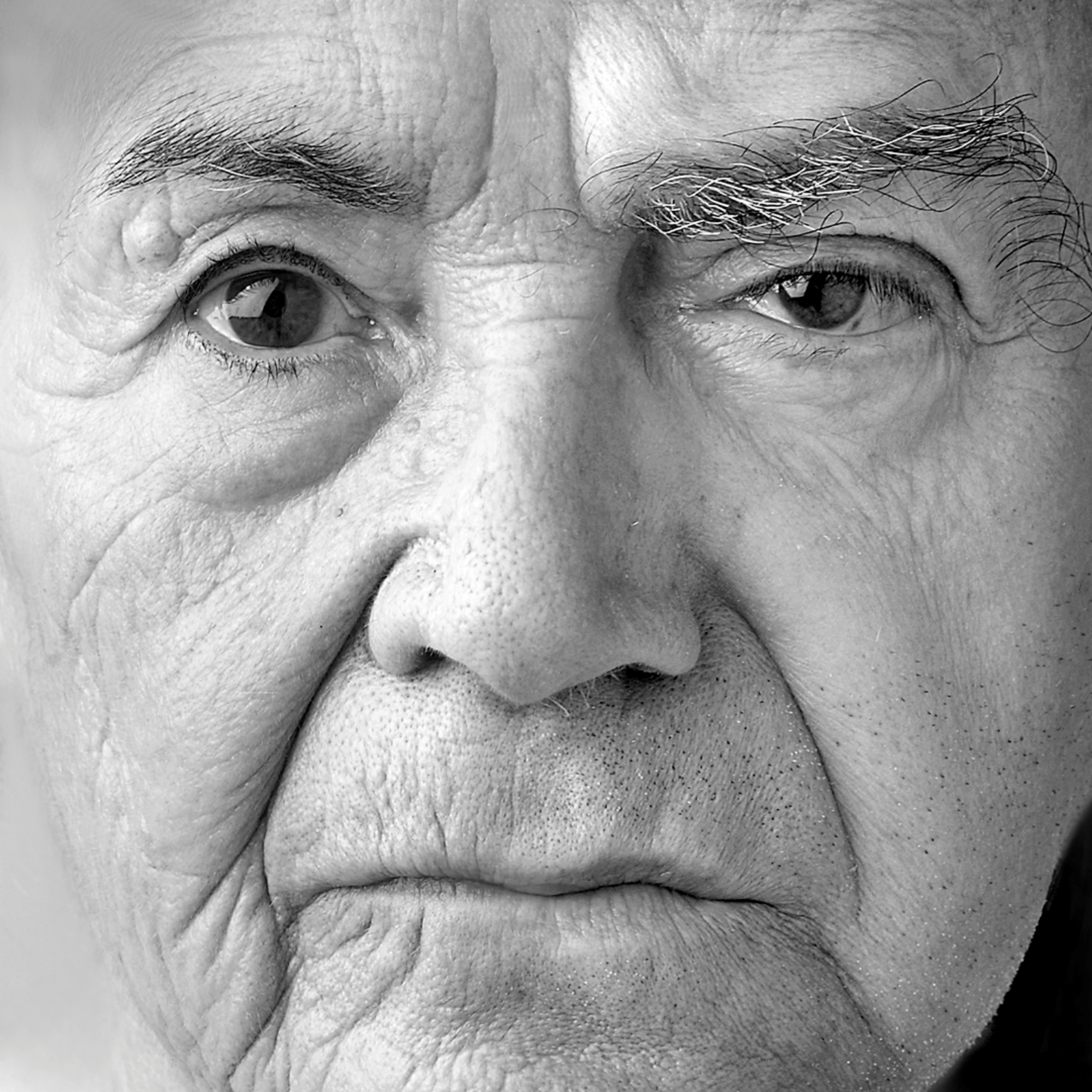
Judith Vizcarra

Judith Vizcarra

(Mollet del Vallès, 1959)

Judith Vizcarra és fotògrafa especialitzada en el gènere del retrat. Des de fa 41 anys compagina la vessant més artística amb temàtiques que investiga en el terreny de la fotografia de gènere.

Després de realitzar els seus estudis a l'Escola Massana de Barcelona (1974), imparteix seminaris de fotografia d'estudi a l'Estat espanyol, Portugal, França, Suïssa, Bèlgica i Alemanya. Les seves fotografies comencen a ser seleccionades i premiades a diverses revistes com *Foto Ventas*, *Foto Profesional*, *Diorama* i *Arte Fotográfico* i concursos de fotografia com els premis LUX i els premis de la Fundació Vila Casas, on obté el primer Premi de Fotografia.

Ha realitzat un gran nombre d'exposicions individuals i col·lectives a diferents sales d'exposicions i centres culturals tant d'arreu de Catalunya com de l'Estat espanyol, d'Europa i de Nova York, entre les quals cal destacar la mostra d'autoretrats «Quin som?», al Museu Abelló (2001), la mostra col·lectiva «Sobre Dalí o la metàstasi de l'inconscient» (2004) o la mostra itinerant «L'orgull de l'absència», produïda per la Fundació Joan Abelló, de Mollet del Vallès, l'any 2008.

Fotografia de la coberta:

Judith Vizcarra

Exposició «Meitats», Judith Vizcarra

Les Bernardes Photo

Programa d'Exposicions Itinerants
de la Diputació de Girona

Autora del projecte i fotògrafa:

Judith Vizcarra

Muntatge digital:

Sheila Spreu

Edició:

Diputació de Girona / Oficina de Difusió, 2018

Coordinació:

Ibet Vila

Disseny:

Xavier Roqueta

Impressió:

Nexe Impressions

Dipòsit legal:

GI 552-2018

Diputació de Girona

Consell
Comarcal
del Gironès